

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-383)

Dec (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 203)

35. கமலம் ச அக்நிரூபம் ச ப்ரதாநம் புருஷேச்வரம்
பிண்டிக்ருத்ய சதுஷ்கம் து கோபநவ்யாபி ஸம்யுதம்
36. வஸுதாயை நம: பச்சாத் ப்ரணவாதிர் மநுஸ்த்வயம்
விச்வம்பராயா விஜ்ஞேய ஆதார: பரிகல்ப்யதே

பொருள் – தாமரை மற்றும் அக்னி ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் அக்ஷரங்கள் ஒன்றாக இணைந்தும், புருஷேச்வரம் என்பதைக் குறிக்கும் அக்ஷரம் சேர்ந்தும், இத்துடன் புள்ளியும் சேர்ந்தும் என நான்கு இணைப்புகள் இந்த மந்திரத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ளன. அதன் பின்னர் “வஸுதாயை நம:” என்பதும், தொடக்கத்தில் ப்ரணவமும் உள்ளது. இது விச்வம்பரத்தின் (அதாவது விச்வம் என்ற இந்த உலகின்) ஆதாரமாக அறியப்படுகிறது (இந்த மந்திரம் “ஓம் ஸ்ஷம்லாம் வஸுதாயை நம:” என்பதாகும்).

37. அம்ருதம் வருணம் ச அர்ண த்வயம் பிண்டிக்ருதம் ஸஹ
கோபந வ்யாபி ஸம்யுதம் ப்ரணவாந்தே ஸமுச்சரேத்
38-1. ஸ்ரீரார்ணவாய ச நம: ஸ: அயம் மந்த்ரோ நவ அக்ஷர:

பொருள் – அமிர்தத்தைக் குறிக்கும் “ஸ” மற்றும் வருணனைக் குறிக்கும் “வ” ஆகியவை புள்ளியுடன் கூடியுள்ளன. இதன் தொடக்கத்தில் ப்ரணவம் உள்ளது. அடுத்து “ஸ்ரீரார்ணவாய” மற்றும் “நம:” ஆகியவை சேர்ந்து, ஒன்பது அக்ஷரங்கள் கொண்ட இந்த மந்திரம் அமைந்துள்ளது (இந்த மந்திரம் “ஓம் ஸ்வாம் ஸ்ரீரார்ணவாய நம:” என்பதாகும்).

- 38-2. பவித்ரம் ஸோதய வ்யாபி ஸம்யுதம் ப்ரணவாந்தகம்

39. ஆதாரபத்மாய நம: பத்மஸ்யாயம் தச அக்ஷர:

இத்தம் ஆதார ஷட்கஸ்ய மந்த்ர ஷட்கம் ப்ரகீர்த்திதம்

பொருள் – பவித்ரத்தைக் குறித்தும் அக்ஷரமான “ப” என்பதுடன் “உ” இணைந்து, இவற்றுடன் புள்ளியும் சேர்ந்து, தொடக்கத்தில் ப்ரணவமும் அமையப் பெற்று, தொடர்ந்து “ஆதாரபத்மாய நம:” என்பதும் சேர்ந்து, பத்து எழுத்துக்கள் கொண்ட மந்த்ரம் உள்ளது (இந்த மந்த்ரம் “ஓம் பும் ஆதாரபத்மாய நம:” என்பதாகும்). இப்படியாக ஆறு மந்த்ரங்கள் கொண்ட “ஆதார மந்த்ரத் தொகுப்பு” உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 69)

[சீரத்தை விசாரணையிடம்] அன்பான தோழியான உனது விருப்பப்படியே ஆகட்டும் (இருவரும் அமருகிறார்கள்). தோழியே! விசாரணையே! நீ எதற்காக இங்கு வந்துள்ளாய்?

[விசாரணை] ப்ரியமான தோழியே! கேட்பாயாக. விவேக அரசன், தனது படைத்தளபதியான வ்யவஸாயனுடன் (உண்மையான முயற்சி என்பதே வ்யவஸாயம் எனப்படும்) சேர்ந்து செய்யும் படை முயற்சிகளைக் கேள்விப்பட்ட மஹாமோஹன் மிகவும் கோபம் கொண்டான். அவன் செய்வது என்னவென்றால், பௌத்தம் மற்றும் ஜைனம் ஆகிய ஸித்தாந்தங்களை நிறுவவதில் கைதேர்ந்தவர்களை ஏவுகிறான். எதற்காக? புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளில் ஆழ்ந்த மனம் கொண்டபடி உள்ள ஜீவாத்மாவை, நரியைக் கண்டு தங்களுடைய வயல்களை விட்டு அகலும் உழவர்களைப் போன்று, புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலிருந்து ஜீவாத்மாவை அகற்றவே ஆகும். இவ்விதமான வதந்திகளை நமது அரசியாகிய ஸுமதியின் செவிகளுக்கு எட்டியது. ஆகவே இந்தச் செய்தியை நமது படைத்தளபதிக்கு அறிவுக்கும்படி எனக்கு அவர்கள் ஆணையிட்டார்கள். அதற்கு ஏற்ப, இங்கு அரசருடன் மந்த்ராலோசனை செய்யும் படைத்தளபதியைக் காண நான் வந்தேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 81)

181. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய், நித்யமாய், ஏகரூபமாய், சுத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலேயிருக்க பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுணகண நிதியாய், யோகி த்யேயமாய், ஸகல ஜந மோஹநமாய், ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாய், நித்யமுக்தானுபாவ்யமாய், “வாசத்தடம்”போலே ஸகல தாப ஹரமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய், ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாய், அஸ்த்ர பூஷண பூஷிதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையொரு சூர்ணையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார் (விக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியின் மேன்மையை ஒரு சூர்ணை மூலம் விரிவாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்த அபிமதமாகையாவது, ஆநந்தமயமான ஸ்வரூபமும் ஆநந்தாவஹமான குணங்களும் போலன்றியே நிரதிசயாநந்தா வஹமாயிருக்கையாலே, அவற்றிற் காட்டிலும் மிகவுமபிதமாயிருக்கை. “இச்சாக்ரு ஹீதாபிமதோரு தேஹ:” என்னக்கடவதிறே. (ஸ்வாநுரூபமாகை) ஆவது அநநுரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் அபிமதமாயிருக்குமவை போலன்றிக்கே தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கை. (நித்யமாகை) ஆவது ஸ்வரூப குணங்களோபாதி அநாதி நிதநமா யிருக்கை.

லோகத்தில் அவயவிகளுக்கு அநித்யத்வம் காண்கையாலே, இதுக்கும் அவயவித்வேந அநித்யத்வம் வாராதோ? என்னில்; வாராது. எங்குமொக்க அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமல்ல அநித்யத்வ ஹேது; அவயவ ஆரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில் கரசரணாத்யவயவ ஸம்பந்தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாசம் வரவேணும்; இங்கு அப்படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கரசரணாத் யவயவ யோகியாகா நிற்கச் செய்தேயும் நித்யமாயேயிருக்கும் என்று, இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் – திருமேனியானது, ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் விரும்பக்கூடியதாக உள்ளது என்பது ஏன்? திருமேனியானது, ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபம் மற்றும் ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல குணங்கள் போன்று அல்லாமல், எல்லையற்ற ஆனந்தமயமாக உள்ளதால், அவற்றைக் காட்டிலும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) – இச்சாக்கு ஹீதாபிமதோரு தேஹ: - தனது விருப்பத்தால் எடுத்துக்கொண்ட திருமேனி - என்பது காண்க. (ஸ்வாநுரூபமாக இருத்தல்) - ஒரு சிலருடைய சரீரமானது ஏற்கத்தகாததாக உள்ளபோதிலும், விரும்பத்தக்கதாகவே இருக்கும். இவை போன்று அல்லாமல் இவனுடைய திருமேனியானது ஏற்கத்தக்கதாகவும் உள்ளது. (நித்யமாக இருத்தல்) - அதாவது அவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் போன்று தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றதாக, எப்போதும் இருப்பதாகும், ஆனால் இந்த உலகில் உடல் உறுப்புகளுடன் கூடிய சரீரங்களுக்கு “எப்போதும் உள்ள நிலை” என்பது காணப்படுவதில்லை; இதே போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியும், உடல் உறுப்புகளுடன் கூடியதாக உள்ளதால் “நித்யம் அல்லாத தன்மை” என்பது ஏற்படாதோ என்றால், “ஏற்படாது” என்கிறார். தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை, “எங்குமொக்க அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமல்ல அநித்யத்வ ஹேது; அவயவ ஆரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில் கரசரணாத்யவயவ ஸம்பந்தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாசம் வரவேணும்; இங்கு அப்படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கரசரணாத் யவயவ யோகியாகா நிற்கச் செய்தேயும் நித்யமாயேயிருக்கும் – உடல் உறுப்புக்களுடைய ஸம்பந்தமானது, எப்போதும் ஒரே போன்று, நித்யம் அல்லாத தன்மைக்குக் காரணமாக இருப்பதில்லை. சரீர ஸம்பந்தம் மட்டுமே அழிவின் காரணம் என்றால், சரீர ஸம்பந்தம் கொண்ட ஆத்மாவிற்கும் அழிவு ஏற்படவேண்டும். ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியானது, உடல் உறுப்புகளுடன்

ஸம்பந்தம் கொண்டது என்று கூறுவதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை. ஆகவே அவனுடைய திருமேனியானது கை மற்றும் கால் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக உள்ளபோதிலும், எப்போதும் இருப்பதாகவே உள்ளது” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏகரூபமாகை) ஆவது, வருத்தி சுடியாதி விகார ரஹிதமாயிருக்கை “ஸதைக ரூப ரூபாய” என்னக்கடவதிறே (சுத்தஸத்வாத்மகமாகை) ஆவது குணாந்தர ஸம்ஸர்கமில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத த்ரவ்யமே வடிவாயிருக்கை. “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதாமூர்த்தி:” என்னக் கடவதிறே. (சேதந தேஹம் போலே) இத்யாதி. (பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாகை) ஆவது சுத்தஸத்வாத்மகமாகையாலே குணத்ரய ஆச்ரயமான சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமாகையாலே; தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தைப் புறந்தோற்றாதபடி மறைக்கையின்றிக்கே மாணிக்யத்தைச் செப்பாகச் சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாப் போலே “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” என்கிறபடியே, ஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே, பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (ஏக ரூபமாக இருத்தல்) – வளர்த்தல் மற்றும் தேய்தல் என்பது போன்று மாற்றங்கள் இல்லாமல் உள்ளது. “ஸதைக ரூப ரூபாய - ஒரே போன்று உள்ள ரூபம்” என்று கூறியது காண்க. (சுத்த ஸத்வாத்மகம்) - ஸத்வம் அல்லாத மற்ற குணங்களாகிய ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றின் ஸம்பந்தம் இல்லாத ஸத்வத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், இந்த உலகில் காணப்படாத த்ரவ்யமாக உள்ளதும் ஆகிய வடிவமாக இருத்தல். மஹாபாரதம் - “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதாமூர்த்தி: - இந்த உலகில் காணப்படாத திருமேனி - என்பது காண்க. (சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையின்றிக்கே மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலேயிருக்க பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாக இருத்தல்) - மூன்று குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதான சேதநர்களுடைய சரீரம் போன்று ஞானமயமான உள்ளபோதிலும், சுத்த ஸத்வமயமாக உள்ளதால், தேஜோ ரூபமாக உள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை வெளியில் காண்பிக்காமல் மறைத்தல் என்பது செய்யாமல், மாணிக்கத்தைச் செப்பாகச் சமைத்து அதில் தங்கத்தை வைத்தால், உள்ளே இருக்கின்ற பொன்னை அது காண்பிப்பது போன்று, திருநெடுந்தாண்டகம் (1) – எண்ணும் பொன்

உருவாய் – என்பதற்கு ஏற்ப விரும்பத்தக்கதாக திருமேனி உள்ளதால், “பொன் உருவம்” என்று கூறப்படும் அந்தத் திருமேனியானது ப்ரகாசமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாகை) ஆவது நித்ய முக்த விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஏக ஜாதீய த்ரவ்யமாயிக்கச்செய்தே, ஏக ஜாதீய த்ரவ்யாத்மகமான கத்யோத சரீர தேஜஸ்ஸிற்காட்டில் ஆதித்ய சரீரத்திற்குண்டான தேஜோதிசயம் போலே இவை ஸாவதிக தேஜஸ்ஸாம்படி தான் நிரவதிக தேஜஸ்ஸை வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கை. (ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண கண நிதியாகை) ஆவது ஸௌகுமார்யம், ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், ஸௌகந்த்யம், யௌவனம் முதலான கல்யாண குண ஸமுஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கை. “ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குண நிதி திவ்ய ரூப” என்று எம்பெருமானாரருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாக இருத்தல்) - நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்கள் ஆகியவர்களுடைய சரீரங்களும், ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியும் ஒரே திரவியமாக உள்ளன; மின்னலுடைய ஒளியும், சூரியனுடைய ஒளியும் ஒரே திரவியமாக உள்ளபோதிலும், சூரியனுடைய சரீரத்தில் உள்ள ஒளிக்கு மேன்மை உள்ளது; இதனைப் போன்று அவர்களுடைய சரீரத்தில் உள்ள தேஜஸ்ஸானது அளவுடன் கூடியதாகவும், தனது தேஜஸ்ஸானது அளவற்றதாகவும் உள்ளான். (ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குண கண நிதியாக இருத்தல்) – மென்மை, அழகு, திருமேனியின் உள்ளும்புறமும் ஒரே போன்று இனிமை, நறுமணம், இளமை என்பது போன்ற பலவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களுடைய கூட்டத்திற்கு இருப்பிடமாக இருத்தல். கத்யத்தில் – ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குண நிதி திவ்ய ரூப – என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (யோகி த்யேயமாகை) ஆவது பகவத் த்யாந பரரான பரமயோகிகளுக்கு சுபாச்ரயமாய்க் கொண்டு எப்போதும் த்யாந விஷயமாயிருக்கை. “காசாந்யா த்வாம்ருதே தேவி ஸர்வ யஜ்ஞ மயம் வபு: அத்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகி சிந்த்யம் கதாப்ருத:” என்று அஸாதாரண விக்ரஹமே யோகி சிந்த்யமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. (ஸகல ஜந மோஹநமாகை) ஆவது ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாகமற ஸகல ஜநங்களையும் ஸ்வ வைலக்ஷணயத்தாலே பிச்சேற்றுமதாயிருக்கை. “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி

சித்தாபஹாரிணம்”, “ஸர்வ ஸத்வம் நோஹர:”, “கண்டவர்தம் மனம் வழங்கும்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (யோகி த்யேயமாக இருத்தல்) - பகவானை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ள பரமயோகிகளுக்கு, சுபத்தின் இருப்பிடமாக இருந்தபடி, எப்போதும் த்யானத்திற்கான விஷயமாக இருத்தல். ஸ்ரீவிபு. (1-9-122) - காசாந்யா த்வாம்ருதே தேவி ஸர்வ யஜ்ஞ மயம் வபு: அத்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகி சிந்த்யம் கதாப்ருத: - மஹாலக்ஷ்மியே! அனைத்து தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ளவனும், கதையைத் தாங்கி நிற்பவனும், அனைத்து யோகிகளாலும் த்யானிக்கத்தக்கபடி உள்ள திருமேனி உள்ளவனும், யாகங்களின் வடிவான திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய அவனுடைய திருமேனியை, உன்னை அல்லாமல் யார் அடைவார்கள் - என்று அவனுக்கே உரிய திருமேனி மட்டுமே யோகிகளால் த்யானிக்கத்தக்கதாக கூறப்பட்டது அல்லவோ? (ஸகல ஜந மோஹநமாகை இருத்தல்) - ஞானம் உள்ளவர்கள் மற்றும் ஞானம் அற்றவர்கள் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைத்து உயிர்களையும் தனது மேன்மையால் மயக்கம் அடையும்படிச் செய்கிறான். அயோத்யாகாண்டம் (3-79) - பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - ஆண்களுடைய பார்வையையும் சித்தத்தையும் அபகரிக்கும் இராமன் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் - ஸர்வ ஸத்வம் நோஹர: - அனைவருடைய மனதையும் அபகரிப்பவன் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (8-2) - கண்டவர்தம் மனம் வழங்கும் - என்றும் கூறுவது காண்க.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 348)

வ்யாக்யானம் – “பழிக்கு அஞ்சவேண்டாமெக்கு நமக்கு இப்போது வந்ததென்?”
என்ன; (என் செய்ய தாமரைக்கண்ணென்னை நிறை கொண்டான்) “என்னுடைய
ஆத்மாத்மீயங்களடைய நீயிட்ட வழக்கன்றோ” என்கிற அகவாயில் தண்ணளி
தோற்றும்படி வாத்ஸல்யத்தாலே குதறிச் சிவந்த தாமரை போன்ற
திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி, “நானும் என்னுடைமையும் உன்னது” என்று
சொல்லுவாரைப்போலே வந்து இத்தலையை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்
கொண்டு போனான். எனக்கு உபகரிப்பாரைப் போலேயிருக்க நோக்கி, என்னை
உரிகூறை கொண்டு போனான். சொல்லொன்றும் செயலொன்றுமாயிருந்தது;
“தூது செய் கண்கள் கொண்டொன்று பேசி” என்னக் கடவதிறே. (என்னை நிறை
கொண்டான்) அவனுடைய புருஷோத்தமத்தவத்துக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வம்
எல்லையாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இவள் ஸ்தரீத்வத்துக்கு நிறை
எல்லையாயிருக்கும்படி. அவன் புருஷோத்தமனானாற் போலேயாயிற்று, இவள்
நாரீணாமுத்தமையாயிருக்கும்படி. (என்) பிரிவோடேயிருந்து மடலூர்ந்து பழி
விளையா நிற்கச் செய்தேயும் “என்னுடையவன்” என்னலாம்படி காணும் அவன்
கிட்டினாலிருக்கும்படி. (என்னை நிறை கொண்டான்) “நூறாயிரம்
புருஷோத்தமர்கள் கூடினாலும் தோற்றுப் போமிதுக்கு மேற்படச்
செய்யலாவதில்லை” என்றாயிற்று இவளுடைய ஸ்தரீத்வாபிமாநந்தானிருப்பது.

விளக்கம் – நாயகியிடம் தோழி, “நாம் பழிச்சொற்களுக்கு அஞ்சவேண்டாம் என்று
இருப்பதற்கான நிலை எப்போது வந்தது?”, என்று கேட்க நாயகி விடை
அளிக்கிறாள். ((என் செய்ய தாமரைக்கண்ணென்னை நிறை கொண்டான்)) -

“எனது ஆத்மாவும், ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைத்தும் உனக்கு அடிபணிந்து நடப்பதற்காக அல்லவோ உள்ளன?”, என்பதாக உள்ளத்தில் எழுகின்ற கருணையானது முகத்தில் தோன்றும்படியாக நின்றபோது, வாத்ஸல்யம் நிறைந்த காரணத்தால் சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களால் குளிர நோக்கி அவன், “நானும், எனது உடைமைகளும் உன்னுடையதாகும்” என்று கூறுபவர்கள் போன்று என்னிடம் வந்து, என்னை அனைத்து விதங்களிலும் அபகரித்துச் சென்றான். எனக்கு உதவி செய்பவன் போன்றே நோக்கியபடி, எனது புடைவையையும் எடுத்துச் சென்றான். அவனுடைய சொல் ஒன்றாகவும், செயல் வேறு ஒன்றாகவும் இருந்தது. திருவாய்மொழி (9-9-9) - தூது செய் கண்கள் கொண்டொன்று பேசி - என்பது காண்க. (என்னை நிறை கொண்டான்) - அவனுடைய புருஷோத்தமத்தன்மைக்கு, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக இருத்தல் என்பது எல்லையாக உள்ளது; இதனைப் போன்று இவளுடைய பெண்மைத் தன்மைக்கு, அடக்கமானது எல்லையாக உள்ளது. அவன், “புருஷர்களில் உத்தமன்” என்று உள்ளது போன்று, இவள் “பெண்களில் உத்தமி” என்று உள்ளாள். (என்) - அவனைப் பிரிந்து மனம் கலங்கி நிற்கும் நேரத்திலும் “என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்; காரணம், அவன் கலந்த நேரத்தில் “நான் உன்னுடையவன்” என்று தனது திருக்கண்கள் மூலம் கூறியதால், இவ்விதம் உரைக்கிறாள். அதாவது பிரிவுடன் நின்று அவன் விஷயத்தில் மடல் எடுத்தபோதிலும், “என்னுடையவன்” என்று கூறலாம்படி அவன் வந்து கலக்கும்போது இவளுடைய நிலைமை இருக்கும் என்று கருத்து. (என்னை நிறை கொண்டான்) - “நூறு ஆயிரம் புருஷர்களில் உத்தமர்கள் வந்து நின்றாலும் இதற்குத் தோற்பதைத் தவிர வேறும் ஏதும் இல்லை” என்று கூறலாம்படி இவளுடைய பெண்மைத்தன்மையின் மீது பிடிப்பு உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்னை நிறை கொண்டான்) தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தையடைய அழிய மாறி என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக் கொண்டான். தான் தோற்றுப்போலேகாணும் இவளைத் தோற்பித்தது. (என்னை நிறை கொண்டான்) கடலைத் தறை கண்டான். “என்னை நிறை கொண்டான்” என்று இவள்தான் தோழிக்குச் சொல்லும்படியிதே பண்ணிற்று. தோழிதானும் இவள் வடிவிலே வேறுபாடு கொண்டு “உற்ற நன்னோயிது தேறினோம்” என்று இவள் அகப்பட்டபடி அறியுமத்தனை போக்கி, இவள்தான் தோழிக்கும்

வாய்விட்டுச் சொல்லாதபடியிறே ஸ்த்ரீத்வந்தானிருப்பது. “நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்னை நிறை கொண்டான்) – தனது ஆண்மை தன்மை முழுவதும் அழியும்படியாக மாற்றிக் கொண்டு, எனது பெண்மைத் தன்மையைக் கைக்கொண்டான். தான் இவளிடம் தோற்றது போன்று இவளைத் தன்னிடம் தோற்கும்படிச் செய்தான். (என்னை நிறை கொண்டான்) - கடலின் தறையைக் கண்டான். “என்னை அடக்கம் நிறைந்தவளாகச் செய்தான்” என்று நாயகி தோழியிடம் உரைக்கும்படியாகச் செய்தான். ஆனால் இதற்கு முன்பு இவள் தனது நிலையைத் தோழியிடம் கூறவில்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தோழியானவள் நாயகியின் வடிவில் உள்ள மாற்றங்களை அறிந்தவளாக, திருவாய்மொழி (4-6-1) – உற்ற நல் நோய் இது தேறினோம் - என்று இவள் அவளிடம் அகப்பட்டதை அறிந்து உரைத்தாள்; இவள் தனது நிலையைத் தோழிக்கு வாய்விட்டு உரைக்காதபடியாக அல்லவோ இவளுடைய பெண்மையானது முன்பு இருந்தது? அயோத்யாகாண்டம் (58-35) – நைவமாகிஞ்சித் அப்ரவீத் – இராமன் என்னை நோக்கி ஒன்றும் கூறவில்லை - என்று சுமந்திரன் தசரதனிடம் உரைப்பது போன்று இவன் இருந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறை கொண்டான்) - நிறையாகிறது அடக்கம். அகவாயிலோடுகிறவிது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கையிறே. எனக்கு ஓடுகிற தசையை உனக்கு வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியன்றோ பண்ணிற்று. “நிறை கொண்டான்” என்கிற இதினுடைய வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது மேல். உன்னை அவன் கொண்டதுதானேதென்ன, “நிறை கொண்டான்” என்கிற சொல்லுக்குள் அடங்கினவைதன்னை எண்ணுகிறாள். (முன் செய்ய மாமையிழந்து மலிவெய்தி என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யுமூரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை) நீ “மடலூருவேன்” என்கிற வாயைப் புதைத்தால், என் வடிவு மடலெடுக்கிறவித்தை என்கொண்டு மறைப்பாய்? (முன் இத்யாதி) இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர்; தன்பக்கல் கை வைப்பதற்கு முன்னே, பிறந்தபோதே உண்டான நிறத்தையிழந்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, அல்லாத இழவுகளுக்கு முன்னே நிறத்தையிழந்தென்னுதல்; முன்பு தோற்றினவற்றைப் பறித்துக் கொண்டு, பின்பிறே கிழிச்சீரை அறுத்துக் கொள்வது; அவன்தானும் முந்துற விரும்பிற்று இந்நிறத்தைக் காணும்; அங்ஙனன்றிக்கே, முன்னே காணக்கான நிறத்தை இழந்தென்னுதல்.

விளக்கம் - (நிறை கொண்டான்) - “நிறை” என்றால் “அடக்கம்”; எண்ணுவது மற்றவர்களுக்குப் புலப்படாதபடி மறைப்பது ஆகும். நான் எனது மனதில் எண்ணுவதை உனக்கு வாய்விட்டு உரைக்கும்படியாக என்னைச் செய்தான். “நிறை கொண்டான்” என்பதை அடுத்து வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “உன்னிடத்தில் அவன் கொண்டது என்ன?”, என்று தோழிக் கேட்க, “நிறை கொண்டான்” என்பதில் அடங்கிய அனைத்தையும் நாயகி எண்ணுகிறாள். (முன் செய்ய மாமையிழந்து மலிவெய்தி என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யுமூரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை) - “நான் மடல் எடுப்பேன்” என்று கூறுகின்ற எனது சொற்களைத் தோழியான நீ தடுக்கலாம், எனது வடிவமானது மடல் எடுக்கும்விதத்தை நீ எவ்விதம் மறைக்க இயலும்? (முன் இத்யாதி) - இதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்வார். அவன் தன்னிடம் வந்து தன்னைக் கைகொள்வதற்கு முன்பே, பிறந்தபோதே ஏற்பட்ட நிறத்தை இழத்தல் என்பது முதல் கருத்து. அல்லது, மற்ற அனைத்தையும் இழப்பதற்கு முன்பாக நிறத்தை இழத்தல் என்பது இரண்டாவது கருத்து. அல்லது முதலில் தென்படுவதை அபகரித்த பின்னர் அல்லவோ மற்றவற்றையும் எடுப்பார்; இவன் முதலில் விரும்பியது நிறம் ஆகும் என்பது மூன்றாவது கருத்து. அல்லது, அவன் என்னைக் காணக்காண நான் எனது நிறத்தை இழந்தேன் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய மாமை) “செய்ய மாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது, “மணிமாமை” என்றுஞ் சொல்லாநின்றது; இரண்டாலும் சிவப்பும் கறுப்புமல்ல இங்குச் சொல்லுகிறது; இரண்டிலுமொக்கவேறின ப்ரயோஜநம் ஸ்ப்ருஹணீயதையாயிற்று. (இழந்து) அவனோடு கலந்து பெற்ற நிறத்தைத் தநமாக நினைத்திருந்தபடியாலே இழந்தென்கிறாள். (மேனி மெலிவெய்தி) இனி அவன் வந்தாலும், நிறம் வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆச்ரயமில்லை; ஆச்ரயமுண்டானாலிறே தொங்குவது. நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காணச் சருகாகா நின்றதாயிற்று. (என் செய்ய வாய் இத்யாதி) அவயவியாகத் தேடுகிறேனோ, அவயவங்கள் தோறும் வற்றி வருகிறபடி பாராயோ? (என் செய்ய கருங்கண்ணும்) இப்போது தன்னுடைய அவயவங்களைத் தானே ப்ரசம்ஸிக்கிறாளல்லள்; அவன் வந்து கிட்டினபோது அவனுடைய ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயம் இவையேயாயிற்று. அதைச் செவியாலே கேட்டிருக்குமே, அத்தாலே சொல்லுகிறாள். தான் இழந்த க்ரமம் சொல்லா

நிற்கச்செய்தே, அவன் உகந்த க்ரமம் தோற்றாநின்றது காணுமிவளுக்கு. (என் இத்யாதி) அவன் தனக்கு இத்தை ஸர்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே, இவளும் “உன்னது என்னது” என்று ஒருதலை பற்றுகிறாள். ஸ்வஸ்வரூபமும் ப்ராப்யாந்தர் கதமாயிறே உத்தேச்யமாவது. இங்ஙனன்றாகில், “த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யு:” என்கிற வழியாலே பற்றுகிறாளன்றே.

விளக்கம் - (செய்ய மாமை) - இங்கு “செய்ய மாமை” என்கிறாள். முதலில் “மணி மாமை” என்றாள். இவை இரண்டின் மூலம், சிவப்பும் கறுப்பும் கூறப்படவில்லை; இரண்டின் மூலம் கூறப்படுவது ஒன்றே ஆகும்; அதன் பயனாவது “விரும்பத்தக்க தன்மை” கொண்டிருத்தல் ஆகும். (இழந்து) - அவனுடன் சேர்ந்தபோது அடைந்த தனது நிறத்தை பெரும் செல்வமாக எண்ணியிருந்ததாள்; ஆகவே, அவனைப் பிரிந்தபோது உண்டான நிறத்தின் இழப்பையே “இழப்பு” என்கிறாள். (மேனி மெலிவு எய்தி) - இனி அவன் வந்தாலும், இழந்த எனது நிறம் வந்தாலும், அவை இருப்பதற்கான இடம் என்னிடம் இல்லை. இடம் இருந்தால் அல்லவோ அவை தங்குவதற்கு இயலும்? நீர்ப்பண்டம் போன்று, சரீரம் சருகாக இளைத்தது. (என் செய்ய வாய் இத்யாதி) - ஆனால் தனது உடல் உறுப்புக்களைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இப்போது தனது உறுப்புகளைத் தானே புகழ்ந்து உரைக்கவில்லை. அவன் இவளை வந்து சேர்ந்துபோது, அவன் செய்த துதிக்கு விஷயமாக இவை இருந்தன அல்லவோ? அதனை இவளுடைய செவியானது கேட்டிருக்கும்; அதன் விளைவாக இப்போது உரைக்கிறாள். தான் இழந்த வரிசையான “மாமை, மேனி, செய்யவாய் மற்றும் கண்” என்ற வரிசையை மாற்றியவளாக, அவன் மகிழ்ந்த வரிசையில் உரைக்கிறாள். (என் இத்யாதி) - அவன் இவளுடைய அனைத்தையும் தனது அனைத்துமாக எண்ணினான்; ஆகவே இவளும் “உன்னுடையதாக உள்ளதால், என்னுடையது ஆகும்” என்று கொள்கிறாள். ஆத்ம ஸ்வரூபமும் அடையப்பட வேண்டிய அவனுடைய “எனது” என்ற உரிமையில் அடங்கியது: ஆகவே அத்தகைய ஆத்மாவின் தர்மமான ஞானம் மற்றும் பக்தி போன்றவையும் அவனுக்கு ஏற்ற வழியில் ஆதரிக்கப்படவேண்டும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், பாஞ்சராத்தரத்தில் - த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யு: - மம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் அழிவிற்குக் காரணம் - என்றுள்ள வழியால் பற்றுகிறாள் என்றாகிவிடும்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) அவனுடைய வாய்ப்புக்கு சோறு பறியுண்ணாநின்றதென்கிறாள். “செங்கனி வாய் நுகர்ந்தான்”, “மண நோக்கமுண்டான்” என்னக்கடவதிறே. (செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) கடலும் மலையும் குடியிருப்புமான இடமெல்லாம் ப்ரளய காலத்தில் ஏகதேசமாமாபோலே, எங்குமொக்க வைவரண்யமேயாயிற்று. ஒரு வெளுப்பாயிற்று. விஷம் பரந்தாற்போலே காணக்கான வண்டலிட்டு வைவரண்யமானது பரப்பு மாறிற்று.

விளக்கம் - (என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) - அனைத்து உடல் உறுப்புக்களையும் கூறாமல், கண்கள் மற்றும் வாய் ஆகியவற்றை மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும்? அவன் வாய்க்குள் செல்லும் உணவு பறிக்கப்படாமல் இருந்தன என்பதால் ஆகும்; அதாவது, சிவந்த கனி போன்ற இவளுடைய வாயைச் சுவைத்தன் மற்றும் இவளுடைய பார்வை என்பதையே தன் உயிர் தரிக்கக் காரணமாகக் கொண்டான்; இவற்றுக்கான ப்ரமாணங்கள் முறையே, பெரியதிருமொழி (3-7-2) - செங்கனி வாய் நுகர்ந்தான் - என்றும், பெரியதிருமொழி (8-10-1) - மண நோக்கமுண்டான் - என்றும் உள்ளது காண்க. (செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) - ப்ரளய காலத்தில் கடல், மலை, சமவெளி ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றாகவே உள்ளது போன்று, சரீரம் முழுவதும் ஒரே போன்று வெளுத்துக் காணப்பட்டது. விஷம் படர்ந்தது போன்று எங்கும் படிந்து, மேலும் படிய இடம் இன்றி ஆயிற்று.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 63)

வ்யாக்யானம் - (ந தர்மநிஷ்ட்டோஸ்மி) தார்மிகனாக என்கிறேனல்லேன்; நாஸ்திகன் என்கிறேனல்லேன்; தர்மத்தில் நிஷ்ட்டை உடையேனல்லேன். சிலர் தார்மிகன் என்று நினைக்கைக்கும், நானும் “எனக்கு நன்மையுண்டு” என்று ப்ரமிக்கைக்கும், தானே சில ப்ரவர்த்தியா நின்றானாகில் “தானே செய்திடுக” என்று நீ கைவிடுகைக்கும் வேண்டுவதுண்டித்தனை. உன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேதுவாக, வேண்டும்படியான ப்ரவ்ருத்தியில் நிஷ்ட்டையில்லை என்கை. (ந சாத்மவேதி) ஆத்மதர்சநம் பண்ணிப் போருமவர்களைப்போலே சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கிறேனல்லேன். கர்மயோகாநுஷ்ட்டாநத்தாலே சஷீண பாபனானவனுக்கு ஆத்ம யாதாத்மய தர்சநமாயிருக்க, அது இல்லை என்றபோதே, தத் ஸாத்யமான ஜ்ஞாநமில்லாமை அர்த்த ஸித்தமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமில்லை என்கிறது; “பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்” என்று ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஜ்ஞாநம் பிறக்கலாமிறே என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - (ந தர்மநிஷ்ட்டோஸ்மி) - தர்மத்தில் வழி நிற்பவன் என்று கூறவில்லை, நாஸ்திகன் என்றும் கூறவில்லை. தர்மத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவனும் அல்லன். ஒரு சிலர் தன்னைத் தர்மவழியில் நிற்பவர்களாக எண்ணுவதற்கும், நான் “எனக்குச் சில நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்வேன்” என்று மயக்குவதற்கும், ஒரு சில முயற்சிகளைத் தானே செய்ய எண்ணும்போது “அவனே செய்யட்டும்” என்று நீ கைவிடுதலுக்கும், இது போன்ற சிந்தனைகளை அவசியமாகிறது. உனது திருவடிகளை அடையவதற்குக் காரணமாக இருக்கவேண்டிய செயல்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இல்லை என்று கருத்து. (ந ச ஆத்மவேதி) – ஆத்மாவைக் குறித்து உள்ளது

உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் போன்று உரைத்து நான் நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. கர்மயோகத்தில் நிலைநிற்கும் விளைவாகப் பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்ற ஒருவனுக்கு ஆத்மாவைக் குறித்தா உண்மை புலப்படுகிறது; அத்தகைய கர்மயோகம் இல்லையென்றால், ஆத்மாவைக் குறித்த ஞானம் இல்லை என்பதை வெளிப்படையாகவே அறியலாம். இவ்விதம் உள்ளபோது, இவர் தனக்குக் கர்மயோகம் இல்லை என்று கூறிய பின்னர், ஆத்ம ஞானமும் இல்லை என்று தனியாக ஏன் கூறினார்? கீதை (7-19) – பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் - பல பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் ஞானம் பெற்ற ஒருவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பல ஜன்மங்களில் பிறக்கும் நல்ல பழக்கங்கள் மூலம் ஞானம் ஏற்படலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடையாக, “அப்படியும் இல்லை” என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்